

וְקָבִיל לִיָּה הָאֵי דְנָטַל מִיָּא מְנִיָּה וְאִית לִיָּה רְשׁוּ
 לְשָׂרְיָא עֲלוּי (דף נד ע"א) דְּבַר נָשׁ. בְּגִין כֶּךָ בְּעֵי בַר נָשׁ
 לְאַסְתְּמָרָא בְּכַל סְטְרוּי מִסְטְרָא דְהָאֵי הוּוּא בִישָׂא
 דְלֹא יִשְׁלוּט עֲלוּי. וְזַמִּין קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְעֲלָמָא
 דְאֵתִי לְאַעְבְּרָא לִיָּה מִעֲלָמָא. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (זכריה
 יג) וְאֵת רוּחַ הַטְּוִמָאָה אֶעְבִּיר מִן הָאָרֶץ (ובדין) (ד"א וכתוב)
 (ישעיה כב) בַּלַּע הַמּוֹת לְנֶצַח וְגו':

וְהָאָדָם יָדַע אֵת חַוְּהָ אִשְׁתּוֹ וְגו'. רַבִּי אַבְנָא פְתַח
 (ואמר) (קהלת ג) מִי יוֹדַע רוּחַ בְּנֵי הָאָדָם הָעוֹלָה
 הִיא לְמַעְלָה וְרוּחַ הַבְּהֵמָה הַיּוֹרֶדֶת הִיא לְמַטָּה
 לְאָרֶץ. הָאֵי קָרָא בְּמָה גְוֹנִין אִית בֵּיהּ. וְהָכִי הוּא
 כָּל מְלוּי דְאוּרִייתָא בְּמָה גְוֹנִין בְּכַל חַד וְחַד וְכַלְהוּ
 יָאוֹת וְהָכִי אֲנֹן. וְכָל אוּרִייתָא מִתְפָּרְשָׁא בְּשַׁבְעִין
 אֲנָפִין. לְקָבִיל שַׁבְעִין סְטְרִין וְשַׁבְעִין עֲנָפִין. וְהָכִי הוּא

לשון הקודש

וְהָאָדָם יָדַע אֵת חַוְּהָ אִשְׁתּוֹ וְגו'. רַבִּי
 אַבְנָא פְתַח וְאָמַר, (קהלת ג) מִי יוֹדַע רוּחַ
 בְּנֵי הָאָדָם הָעוֹלָה הִיא לְמַעְלָה וְרוּחַ
 הַבְּהֵמָה הַיּוֹרֶדֶת הִיא לְמַטָּה לְאָרֶץ.
 לְפָסוּק הַזֶּה יֵשׁ בְּמָה גְוֹנִים, וְכֵן הוּא כָּל
 דְּבָרֵי הַתּוֹרָה יֵשׁ בְּכַל אֶחָד וְאֶחָד בְּמָה
 גְוֹנִים, וְכֻלָּם גְּאוֹתִים וְכֶךָ הֵם. וְכָל
 הַתּוֹרָה מִתְפָּרְשָׁת בְּשַׁבְעִים פָּנִים כְּגוֹד
 שַׁבְעִים צְדָדִים וְשַׁבְעִים עֲנָפִים, וְכֶךָ הוּא

יָדִין, מִשּׁוּם שֶׁהַמְשִׁיךְ עֲלוּי אוֹתוֹ רוּחַ
 טְמֵאָה וְקָבִלוּ זֶה שֶׁנָּטַל מִיָּם מִמֶּנּוּ, וְיֵשׁ לוֹ
 רְשׁוּת לְשָׂרוֹת עַל הָאָדָם. לְכֵן צָרִיךְ אָדָם
 לְהִשָּׁמֵר בְּכַל צְדָדֵי מִצַּד הַנְּחָשׁ הָרַע
 הַזֶּה שֶׁלֹּא יִשְׁלַט עֲלוּי, וְעַתִּיד הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא לְעוֹלָם תִּבְּא לְבַטְלוֹ מִן הָעוֹלָם.
 זֶהוּ שְׁפָתוֹב (זכריה יג) וְאֵת רוּחַ הַטְּמֵאָה
 אֶעְבִּיר מִן הָאָרֶץ, וְאֵז פְּתוֹב (ישעיה כב) בַּלַּע
 הַמּוֹת לְנֶצַח וְגו'.

בְּכֹל מַלְאָה וּמַלְאָה דְּאוּרֵייתָא. וְכֹל מָאִי דְנִפְיָק מִכָּל
מַלְאָה וּמַלְאָה בְּמַה גְּזוּנִין אֶתְפְּרָשֵׁן מֵיְהִי לְכֹל סְטָרִין.

תָּא חֲזִי, כַּד בַּר נָשׁ אָזִיל בְּאַרְחָ קְשׁוּמַ, הוּא אָזִיל
לְיִמִּינָא, וְאַמְשִׁיךְ עֲלֵיהּ רוּחָא קְדִישָׁא עֲלָאָה
מֵעִילָא. וְהָאִי רוּחַ סְלִיק בְּרַעִיּוֹתָא קְדִישָׁא לְאַתְאַחְדָּא
לְעִילָא וְלְאַתְדַּבְּקָא בְּקְדוּשָׁה עֲלָאָה דְלֹא אֶתְעֵדִי
מֵיְהִי. וְכַד בַּר נָשׁ אָזִיל בְּאוּרְחָ בִּישׁ וְסִטִּי אַרְחֻי,
הוּא אַמְשִׁיךְ עֲלֵיהּ רוּחַ מְסֻאָבָא דְלִסְטֵר שְׂמָאֵלָא,
וְסֻאִיב לֵיהּ וְאַסְתָּאֵב בֵּיהּ. בְּמַה דְאַתְּ אָמַר, (ויקרא יא)
וְלֹא תִטְמְאוּ בָהֶם וְנִטְמַתֶּם בָּם. אַתָּא לְאַסְתָּאֵבָא
מְסֻאָבִין לֵיהּ.

וְתָא חֲזִי, בְּשַׁעֲתָא דְבַר נָשׁ אָזִיל בְּאַרְחָ קְשׁוּמַ
וְאַמְשִׁיךְ עֲלֵיהּ רוּחָא קְדִישָׁא עֲלָאָה וְאַתְדַּבְּיָק
בֵּיהּ, בְּרָא דִיּוּלִיד וַיִּפּוֹק מֵיְהִי לְעֵלְמָא, הוּא מְשִׁיךְ

לשון הקודש

מִמְנוּ. וּבְשַׁאֲדָם הוּלְךְ בְּדַרְךְ רַעָה
וְסוּמָה בְּדַרְכֵינִי, הוּא מוֹשֵׁךְ עָלָיו רוּחַ
מְמָאָה שְׁלֵצֵד שְׂמָאֵל, וּמְטָמֵא אוּתוּ
וְנִטְמָא בּוּ, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר (ויקרא יא) וְלֹא
תִטְמְאוּ בָהֶם וְנִטְמַתֶּם בָּם. בָּא לְהַטְמֵא
- מְטָמֵאִים אוּתוּ.

וּבָא וּרְאָה, בְּשַׁעָה שְׂבִין אָדָם הוּלְךְ
בְּדַרְךְ אַמְתַּ וּמוֹשֵׁךְ עָלָיו רוּחַ קְדוּשָׁה

בְּכֹל דְבַר וְדְבַר שֶׁל הַתּוֹרָה. וְכֹל מַה
שְׂיוּצָא מִכָּל דְבַר וְדְבַר, בְּמַה אֶפְנִים
מִתְפְּרָשִׁים מִמְנוּ לְכֹל הַצְּדָדִים.

בָּא רְאָה, בְּשַׁבֵּן אָדָם הוּלְךְ בְּדַרְךְ
אַמְתַּ, הוּא הוּלְךְ לְיִמִּין וּמִמְשִׁיךְ עָלָיו
רוּחַ קְדוּשָׁה עֲלִיוֹנָה מְלַמְעֵלָה, וְרוּחַ זוֹ
עוֹלָה בְּרַצוֹן קְדוּשׁ לְהַאָחוּז לְמַעֲלָה
וְלְהַדְבֵּק בְּקְדוּשָׁה עֲלִיוֹנָה שְׁלֵא תִזוּן

עֲלִיָּה קְדוּשָׁה עֲלָאָה, וַיְהִי קְדִישׁ בְּקְדוּשָׁה דְּמֵאֲרִיָּה.
 כְּמָה דְּכְתִיב, (ויקרא כ) וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים וְגו' .
 וְכַד אִיהוּ אָזִיל בְּסֵטֶר שְׂמַאלָא, וְאַמְשִׁיךְ עֲלִיָּה רוּחַ
 מְסַאָבָא וְאַתְדַּבֵּק בֵּיהּ, בְּרָא דִּיפּוּק מִנִּיָּה לְעֲלָמָא
 הוּא אַמְשִׁיךְ עֲלִיָּה רוּחַ מְסַאָבּוּ וַיִּסְתָּאב בְּמְסַאָבּוּ
 דְּהֵתוּא סֵטְרָא.

וְעַל דָּא כְּתִיב מִי יוֹדַע רוּחַ בְּנֵי הָאָדָם הָעוֹלָה הִיא
 לְמַעְלָה. כַּד אִיהוּ בְּאַתְדַּבְּקוֹת יְמִינָא סְלֶקָא
 הִיא לְעֵילָא. וְכַד אִיהוּ בְּאַתְדַּבְּקוֹת שְׂמַאלָא הֵתוּא
 סֵטֶר שְׂמַאלָא דְּאִיהוּ רוּחַ מְסַאָבּוּ נְחִית מְעֵילָא לְתַתָּא
 וְשִׁוּי דִּינִירִיָּה בְּבַר נָשׁ וְלֹא אַעֲדִי מִנִּיָּה. וּבְרָא (ומה)
 דְּאוּלִּיד בְּהֵתוּא (רוח) מְסַאָבּוּ אִיהוּ הָוִי בְּרִיָּה מֵהֵתוּא
 רוּחַ מְסַאָב אִיהוּ הֵתוּא בְּרָא.

לשון הקודש

העלה היא למעלה. וכשהוא בהדבקות
 הימין, היא עולה למעלה. וכשהוא
 בהדבקות השמאל, אותו צד שמאל
 שהוא רוח טמאה יורד מלמעלה למטה,
 ושם דיורו בגן האדם ולא זן ממנו.
 (ומה) שהוליד באותה רוחו טמאה
 הוא נהיה בגנו מאותו רוח הטמאה הוא
 אותו הגן.

עליונה ונדבק בה, הגן שיליד ויצא
 ממנו לעולם הוא ממשיך עליו קדשה
 עליונה ויהיה קדוש בקדשת רבונו, כמו
 שכתוב (שם כ) והתקדשתם והייתם
 קדשים וגו'. וכשהוא הולך בצד שמאל
 וממשיך עליו רוח טמאה ונדבק בו, הגן
 שיצא ממנו לעולם הוא ממשיך עליו רוח
 טמאה ויטמא בטמאת אותו הצד.
 ועל זה כתוב, מי יודע רוח בני האדם

אָדָם אֶתְדַבֵּק בְּהוּא רוּחַ מְסֹאֵב וְאֶתִּיָּה אֶתְדַבְּקָא
בִּיה בְּקַדְמִיתָא וְנִטְלַת וְקַבִּילַת הוּא זִוְהָמָא
מִנִּיה אֹלִיד בַּר. הָאִי בָרָא בָרָא דְרוּחַ מְסֹאֵבָא אִיהוּ.
וְעַל דָּא תַרִּין בְּנִין הוּוּ. חַד מִהוּא רוּחַ מְסֹאֵב וְחַד
כַּד תַּב אָדָם בְּתוֹבְתָא. וּבְגִינֵי כַךְ הָאִי מְסֹטְרָא
מְסֹאֵבָא. (וְדָא ד"א וְהָאִי) מְסֹטְרָא דְכִיָּא.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר בְּשַׁעֲתָא דְאַטִּיל נַחֲשׁ הוּא
זִוְהָמָא בָּהּ בְּחוּהָ קַבִּילַת לִיה. וְכַד אֶשְׁתַּמֵּשׁ
עִמָּה אָדָם אֹלִידַת תַרִּין בְּנִין. חַד מִהוּא סְטְרָא
מְסֹאֵבָא וְחַד מְסֹטְרָא דְאָדָם. וְהָאִי דְמִי הֶבֶל בְּדִיוֹקְנָא
דְלְעִילָא וְקִין בְּדִיוֹקְנָא דְלַתְתָּא. וּבְגִין כַךְ אֶתְפָּרְשׁוּ
אֶרְחִיָּהוּ דָּא מִן דָּא. וְדָאִי קִין בָּרָא דְרוּחַ מְסֹאֵבָא
הָוָה דְאִיהוּ חוּיָא בִישָׂא. (וְהֶבֶל בָּרָא דְאָדָם) הָוָה. וּבְגִין דְקִין
אֶתָּא מְסֹטְרָא דְמִלְאָךְ הַמָּוֶת קָטִיל לִיה לְאַחֵוּי. וְהוּא

לשון הקודש

וכששמש עמה אדם, הולידה שני בנים
 – אחד מאותו צד טמא, ואחד מצד של
 אדם. והכל היה דומה בדמות עליונה,
 וקין בדמות תחתונה, ולכן דרכיהם
 נפרדו זה מזה. ודאי שקין היה בן של
 רוח הטמאה שהוא הנחש הרע והכל בן
 של אדם היה. ובגלל שקין פא מצד של
 מלאך המות, הרג את אחיו, והוא בעדו,
 וממנו כל המדורים הרעים ומזיקים

אדם נדבק באותו רוח טמא, ואשתו
 נדבקה בו בהתחלה, ולקחה וקבלה
 אותה זממה ממנה הוליד בן. בן זה הוא
 בן של רוח הטמאה. ועל זה שני בנים הם
 – אחד מאותו רוח טמא, ואחד פשוט
 אדם בתשובה. ולכן זה מצד הטמאה,
 וזהו זה מצד הטמאה.

רבי אלעזר אמר, בשעה שהטיל נחש
 אותה זממה בחוה, היא קבלה אותו,

בְּסֵטְרָא דִּילִיָּהּ. וּמִנֵּיהּ כָּל מְדוּרֵין בִּישׁוּן וּמְזִיקֵין
וְשַׁדִּין וְרוּחֵין אֲתִיִּין לְעֵלְמָא.

אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, קוֹן, קִינָא דְמְדוּרֵין בִּישׁוּן דְּאָתוּ
מִסֵּטְרָא דְמִסְאָבָא לְעֵלְמָא. וּלְבַתֵּר אֵייתִיאוּ
קַרְבָּנָא. דָּא אַקְרִיב מִסֵּטְרָא דִּילִיָּהּ וְדָא אַקְרִיב
מִסֵּטְרָא דִּילִיָּהּ. הָדָא הוּא דְכְּתִיב וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים
וַיָּבֵא קוֹן מִפְּרִי הָאֲדָמָה וְגו'. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר וַיְהִי
מִקֵּץ יָמִים, מָאֵי מִקֵּץ יָמִים, דָּא הוּא קֵץ כָּל בְּשָׂר.
וּמָאֵן אִיהוּ דָּא מִלְּאֲדַף הַמּוֹת. וְקוֹן מִתְּהוּא קֵץ יָמִים
אֵייתִי קַרְבָּנָא. דִּיִּיקָא דְקָאֲמַר מִקֵּץ יָמִים וְלֹא אָמַר
מִקֵּץ יָמִין. וּבְגִין כֵּךְ פְּתוּב בְּדִנְיָאֵל ^(דניאל יב) וְאַתָּה לֵךְ
לְקֵץ וְתַנּוּת וְתַעֲמוּד לְגוֹרְלָךְ. אָמַר לִיָּהּ לְקֵץ הַיָּמִים
אוּ לְקֵץ הַיָּמִין. אָמַר לִיָּהּ לְקֵץ הַיָּמִין. וְקוֹן מִקֵּץ
הַיָּמִים אֵייתִי. ^(דף טז ע"ב)

וַיָּבֵא קוֹן מִפְּרִי הָאֲדָמָה. כְּמָה דְאֵת אָמַר וּמִפְּרִי

לשון הקודש

מִלְּאֲדַף הַמּוֹת. וְקוֹן מֵאוֹתוֹ קֵץ יָמִים הֵבִיא
קַרְבָּן. דִּוְקָא שְׁאֲמַר מִקֵּץ יָמִים וְלֹא אָמַר
מִקֵּץ יָמִין. וְלָכֵן פְּתוּב בְּדִנְיָאֵל ^(דניאל יב)
וְאַתָּה לֵךְ לְקֵץ וְתַנּוּת וְתַעֲמוּד לְגוֹרְלָךְ.
אָמַר לוֹ, לְקֵץ הַיָּמִים אוּ לְקֵץ הַיָּמִין? אָמַר
לוֹ, לְקֵץ הַיָּמִין. וְקוֹן הֵבִיא מִקֵּץ הַיָּמִים.
וַיָּבֵא קוֹן מִפְּרִי הָאֲדָמָה, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר
וּמִפְּרִי הָעֵץ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מִפְּרִי

וְשַׁדִּים וְרוּחֹת בָּאִים לְעוֹלָם.
אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, קוֹן - קוֹן שֶׁל מְדוּרִים
רְעִים שְׁבָאוּ מֵעַד הַסְּמָאָה לְעוֹלָם. וְאַחַר
כֵּךְ הֵבִיאוּ קַרְבָּן. זֶה הַקְּרִיב מֵעַד שְׁלוֹ,
וְזֶה הַקְּרִיב מֵעַד שְׁלוֹ. זֶהוּ שְׁכַתּוּב וַיְהִי
מִקֵּץ יָמִים וַיָּבֵא קוֹן מִפְּרִי הָאֲדָמָה וְגו'.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים, מַה זֶה
מִקֵּץ יָמִים? זֶהוּ קֵץ כָּל בְּשָׂר. וּמִיָּהּ זֶה?

הָעֵץ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר מִפְּרֵי הָאֲדָמָה כְּמָה דְאֵתְּ אָמַר, (ישעיה ג) אֹי לְרָשָׁע רַע כִּי גִמּוּל יִדְּיוֹ וְגו'. (פי פרי

מַעֲלֵי־הֵם יֹאבְלוּ. פְּרֵי מַעֲלֵי־הֵם יֹאבְלוּ דָא מִלֵּאדָּה הַמּוֹת יֹאבְלוּ) (נ"א גִּמּוּל יִדְּיוֹ דָא מִלֵּאדָּה

הַמּוֹת. יַעֲשֶׂה לֹו דְאֵתְּמַשְׁדָּה) עֲלֵי־הֵו וְיִתְדַבֵּק בְּהוּ לְקַטְלָא לֹון

וְלִסְאָבָא לֹון. וְעַל דָּא קִין אֶקְרִיב מִסְטָרָא דִּילֵיהּ.

וְהֶבֶל הֵבִיא גַם הוּא מִבְּכֹרוֹת לְאִסְנָאָה סְטָרָא

עֲלָאָה דְאֵתְּיָא מִסְטָר קְדוּשָׁתָא (ד"א מִסְטָרָא קְדוּשָׁא).

וּבְגִינֵי כֶּךָ וַיֵּשֶׁע יְיָ אֶל הֶבֶל וְאֶל מִנְחָתוֹ וְאֶל קִין וְאֶל

מִנְחָתוֹ לֹא שָׁעָה. לֹא קִבִּיל (לֹון) (ד"א לֵיה) קְדוּשָׁא בְּרִיךְ

הוּא. וְעַל דָּא וַיַּחַר לְקִין מְאֹד. וַיִּפְּלוּ פָּנָיו דְּהָא לֹא

אֶתְקַבִּילוּ אֲנָפוּי, אֲנָון אֲנָפוּי דְּסְטָרוֹי וְקִבִּיל לֵיה

לְהֶבֶל. וּבְגִינֵי כֶּךָ כְּתוּב וַיְהִי בְּהִיוֹתָם בְּשָׂדֵה. בְּשָׂדֵה

דָּא אֶתְתָּא. כְּמָה דְאֵתְּ אָמַר (דברים כב) כִּי בְּשָׂדֵה מְצָאָה,

וְקִין קָנִי עַל נוֹקְבָא יִתִּירָה דְאֵתְּלִידַת עִם הֶבֶל

דְּכֹתִיב וְתוֹסֵף לְלֶדֶת וְהָא אֶתְמַר:

לשון הקודש

קְדוּשָׁה, וְלִכְּן וַיֵּשֶׁע ה' אֶל הֶבֶל וְאֶל מִנְחָתוֹ
וְאֶל קִין וְאֶל מִנְחָתוֹ לֹא שָׁעָה. לֹא קִבִּיל
אוֹתָם וְאוֹתוֹ הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא. וְלִכְּן וַיַּחַר
לְקִין מְאֹד וַיִּפְּלוּ פָּנָיו. שְׁהָרִי לֹא הִתְקַבְּלוּ
פָּנָיו, אוֹתָם פָּנִים שֶׁל צִדּוֹ, וְקִבִּיל אֶת
הֶבֶל. וְלִכְּן כְּתוּב וַיְהִי בְּהִיוֹתָם בְּשָׂדֵה.
בְּשָׂדֵה זֶה הָאֵשָׁה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דברים כב) כִּי
בְּשָׂדֵה מְצָאָה. וְקִין קָנִי עַל הַנּוֹקְבָה

הָאֲדָמָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה ג) אֹי לְרָשָׁע
רַע כִּי גִמּוּל יִדְּיוֹ וְגו' וְכִי פְרֵי מַעֲלֵי־הֵם יֹאבְלוּ.
פְּרֵי מַעֲלֵי־הֵם יֹאבְלוּ - זֶה מִלֵּאדָּה הַמּוֹת יֹאבְלוּ.
וְגִמּוּל יִדְּיוֹ - זֶה מִלֵּאדָּה הַמּוֹת. יַעֲשֶׂה לוֹ - שֶׁנֶּאֱמַר
עֲלֵי־הֵם וַיִּדְבֹּק בָּהֶם לְהַרְגֵם אוֹתָם וְלִטְמֹא
אוֹתָם. וְעַל זֶה קִין הִקְרִיב מִצִּדּוֹ.

וְהֶבֶל הֵבִיא גַם הוּא מִבְּכֹרוֹת - לְרֵבּוֹת
הַצִּדָּה הָעֲלִיוֹן שֶׁבָּא מִצִּדָּה הַקְּדוּשָׁה וּמִצִּדָּה

הלא אם תיטיב שאת כמה דאתמר. אבל שאת
 בדאמר רבי אבא שאת תסתלק לעילא ולא
 תיחות לתתא. אמר רבי יוסי האי מלה השתא
 אתמר ויאות הוא. אבל הכי שמענא שאת יסלק
 מנד וישבוק לך אתדבקותא דא דרוח מסאבא.

ואי לא לפתח חטאת רובין. מאי לפתח דא דינא
 עלאה דאיהו פתחא דכלא כמה דאת אמר
 (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק. חטאת רובין התוא
 סטרא דאתדבקות ביה ואתמשכת עלך יהא נטיר לך
 לאתפרעא מנד בתרגומא.

אמר רבי יצחק, תא חזי בשעתא דקטיל קין
 להבל, לא חזה ידע היך (יפיק) (ד"א יפיק)
 נשמתי מניה. והוה נשיך ליה בשניה פתויא. והא
 אוקמוה חבריא. ביה שעתא לייט ליה קדשא בריך

לשון הקודש

לפתח? זה הדין העליון שהוא הפתח של
 הכל, כמו שנאמר (תהלים קיח) פתחו לי
 שערי צדק. חטאת רבין - אותו הצד
 שנדבקה בו ונמשך עליה, ישמר אותך
 להפרע ממך, בתרגומא.

אמר רבי יצחק, בא ראה, בשעה שקין
 הרג את הבל, לא ידע איך יוציא ויוצאתו
 נשמתו ממנו, והיה נושך אותו בשני
 בנחש, והרי בארוה החברים. באותה

היתרה שגולדה עם הבל, שכתוב ותסוף
 ללדת, והרי נאמר.

חלוא אם תיטיב שאת, כמו שנאמר.
 אבל שאת כמו שאמר רבי אבא, שאת
 תעלה למעלה ולא תרד למטה. אמר רבי
 יוסי, דבר זה בעת נאמר ונאה הוא, אבל
 כך שמעתי, שאת יעלה ממך ויעזב לך
 הדבקות זו של רוח הטמאה.

ואם לא - לפתח חטאת רבין. מה זה